

Lene Kaaberbøl

Vildheks

Anden samling

Omslag og vignetter af
Anders Walter

★ ★
Alvilda
★

Vildheks – anden samling: Blodsungen, Fjendeblood og Genkommeren
Copyright © 2015 Lene Kaaberbøl, Anders Walter og Forlaget Alvilda, København
Udgivet efter overenskomst med Copenhagen Literary Agency, København

Redaktion: Jens Trasborg

Grafisk tilrettelægning: Sara Mille Jessen / MilleArtDesign

Seriologo: Ingo Milton

1. samleudgave, 1. oplag

Trykt 2015 i Tyskland

ISBN 978-87-7105-934-2

www.alvilda.dk
www.vildheks.dk

BLODSUNGEN

Bog 4

1 ⊕ En trettenårig piges liv

Hun havde ventet i 400 år. I 400 år havde hun stirret op gennem en gennemsigtig masse af smeltet sten. I 400 år havde den holdt hendes krop og sind og væsen fanget. Hendes fjender troede sikkert at det var hendes grav, men hun levede stadig. Der var liv at få, selv her – levende væsener kom fra tid til anden forbi, og hun greb dem uden nåde, for nåde og barmhjertighed var hensyn hun for længst havde lagt bag sig. Det der holdt hende i live, var vreden.

For hun mærkede det jo. Hun vidste hvad der skete derude, hendes vildsans skreg og vred sig under smerten ved det.

Hvad bildte de sig ind – alle disse små grådige mennesker med deres veje, deres huse, deres ... hvad kaldte de dem? Ledninger. Kabler. Drænrør. Broer. Motorveje. Jernskinner. De skar sig gennem den vilde verden som dybe blødende sår; de rev vildvejenes fine net i stykker; de ødelagde og dræbte. Der stank af død fra knuste dyr langs alle deres veje. Skove og moser forsvandt. Hvor den vilde kraft i tusind år havde levet, åndet og hersket, dér var der nu goldt og tyst, og det eneste man hørte var bragene og lar-men fra deres ugudelige maskiner. Jern. Jern overalt. Snart ville det være forbi – snart ville end ikke den mægtigste vildheks kunne hele de sønderrevne bånd.

Men endnu ... endnu kunne det ske, hvis bare hun slap fri.

*Vreden var ikke det eneste der brændte i hende. Hun mærkede ... nej, utålmodighed var for svagt et ord. Det dækkede på ingen måde den ild der sved og ætsede i hendes indre for hvert uudnyttet sekund, hver time der gik uden at hun kom tættere på sit mål. Det hastede. Der var ikke længere tid. Ikke længere tid til at overveje og afveje, ikke længere tid til at tage hensyn, til at bekymre sig om noget som helst andet end det ene: at bryde de dumme og grådiges magt, at knuse deres dødsnet og sætte den vilde verden **FRI**.*

*Det ville kræve **alt**. Alt hvad hun havde, alt hvad hun kunne lokke, pine, true eller kræve sig til af magt. Hun vejede begærligt sine styrker, fortvivledes over sine svagheder. Stenenes tyngde, planternes langsomme grønne kraft, luftens mildhed, vandets bløde magt, jordens varme og dybe liv ... det var alt sammen ikke nok. Hun skulle bruge blod. Intet andet ville kunne vinde denne næsten tabte kamp. Intet andet betød noget – mindst af alt ... og vreden blussede endnu voldsommere i hende når hun tænkte på det ... mindst af alt en tåbelig trettenårig piges misforståede liv.*

Blod kunne åbne hendes fængsel. Blod kunne sikre hendes sejr.

Og så skete det. En dråbe faldt. Og endnu en. En til og så en fjerde.

Mere, *skreg hun tavst*. Giv mig en dråbe til!

Det var som om hun så den hænge tøvende i luften. Som om den kæmpede mod tyngdekraften og ikke ville falde. Men den faldt. Og faldt. Og ramte.

JAAAAaaaaaaaaaahhhhhhhhhhhhhhh

*Hun skreg triumferende, men endnu tavst. Hendes læber var stadig stivnede, hun var stadig fanget som et insekt der for tusind år siden var blevet ramt af en dråbe harpiks og indesluttet i rav. Men ikke meget længere. Hun spændte sine kræfter til det yderste, hun kaldte på al den vildskab hun havde i sig. Nu. Nu. **Nu!***

Stenmassen revnede. Revnerne spredte sig. Og i et brøl af vildkraft strakte hun en krop der havde været bøjet i 400 år og sprængte sit fængsel i småstykker. Stivnede stenmasser kogte og blev flydende igen, skød op, eksploderede, skoldhede glasagtige dråber stod til alle sider og ramte grottens vægge i hvæsende kaskader.

De grådige små mennesker anede ikke hvad der ventede dem. De havde sikkert aldrig hørt om Bravita Blodsunge. Men det ville de komme til ...

Jeg satte mig op så brat at jeg hamrede hovedet ind i senge-lampen. Mit hjerte hoppede og spurtede af sted som en

hækkeløber der var kommet bagud for feltet, bang-bang-HOP, bang-bang-HOP, og jeg så mig vildt omkring som om jeg ventede at Bravita Blodsunge skulle stå ved siden af sengen med fremstrakte kløer og blodsbegær i sine flammende øjne. Det gjorde hun ikke. Der var stille og mørkt, bortset fra den stribe månelys der faldt ind gennem det lille runde gavlvindue. På en madras ved siden af sengen lå min bedste ven Oscar og sov så man næsten kunne se tegneserie-Z'erne hænge over hans hoved. Han havde i hvert fald ikke mareridt.

Rolig, formanede jeg mit hoppende hjerte, der sker jo ikke noget ...

Men det tog lang tid at holde op med at gispe, og endnu længere tid før jeg slap for fornemmelsen af at hjertet forsøgte at hoppe ud af kroppen på mig. Det var før sket at mine drømme havde haft lidt for meget med virkeligheden at gøre, og selv om der ikke stod en 400 år gammel vildheks på lur mellem stakkene af fuglebøger og gamle reparationsmodne redekasser, betød det absolut ikke – det mente mit hjerte i hvert fald ikke – at der var fred og ingen fare.

Men selv om der så *var* en smule virkelighed i drømmen – og det var et stort hvis, heldigvis var de allerfleste af mine drømme ganske almindeligt uvirkelige og absurde – så var det ikke mit liv Bravita var ude efter, mindede jeg mig selv om. Det var en eller anden stakkels trettenårig piges, og jeg var jo kun ...

Mine tanker standsede brat. Jeg så på det gammeldags, tik-takkende vækkeur på natbordet.

De selvlysende fosforgrønne visere pegede begge næsten direkte opad. Klokken var fem minutter over tolv, og det var den sidste dag i marts.

Det var i dag jeg fyldte tretten.

2 ⊕ En hvæsen i mørket

Jeg kunne ikke falde i søvn igen. Jeg skøjtede bare hen over søvnens overflade og kunne eller turde ikke dykke ned i den. Hver gang jeg var lige ved, begyndte mit hjerte på den dér hækkeløberting, og ingen af mine forsøg på at berolige det hjalp.

Hold nu op. Det var bare en drøm, sagde jeg til mig selv.

Bang-bang-HOP. Bang-bang-HOP.

Hun er her jo ikke. Hun har aldrig været her. Det er 400 år siden nogen sidst har set hende, og det er rimelig langt ude at forestille sig at hun skulle komme tilbage bare for at ødelægge *din* trettenårs fødselsdag ...

Bang-bang-HOP. Bang-bang-HOP.

Åndssvage hjerte.

Til sidst stod jeg op. Jeg tændte ikke lyset, for der var ikke nogen grund til at vække Oscar. Jeg trådte forsigtigt hen over dynen der dækkede hans ben – næsten, i hvert fald, der stak tre-fire ikke helt rene tæer ud under kanten af det sribede dynebetræk. Det var så åndssvagt at få mareridt netop i nat når alt nu lige var så godt – vi var hos min Moster Isa, både Oscar og mig og min mor og min far (et mirakel i sig selv). I morgen kom Kahla og *hendes* far og fru Pommerans, min mosters vildheksenabo som havde hjulpet mig så meget for et par uger siden da alting ellers så ud til at gå *helt* skævt. Shanaia havde sendt sin nye vildven,

tårnfalken Kitti, med bud om at hun også ville komme. Ingentingen var her, Kat var lige nu ude på et af sine egne katteeventyr, men havde lovet at komme tilbage til morgenmadstid, og Tumpe lå sikkert nede i sin kurv i stuen og snorkede på hundemanér. Jeg havde fået lov at holde præcis den fødselsdag jeg gerne ville, med alle de mennesker og dyr jeg gerne ville have med. Jeg havde *glædet* mig sådan. Det var virkelig åndssvagt – åndssvagt! – at hidse sig sådan op over en dum drøm.

Jeg stak fødderne i et par gamle ragsokker som jeg brugte som hjemmesko når jeg var her hos Moster Isa. Moster Isa havde syet en filtsål under hver sok, så kulden ikke trængte ind når man trådte på gulvet. I sove-T-shirt, bare ben og uldsokkesko listede jeg stille ned ad trappen og ud i køkkenet. Klokkeren var efterhånden blevet kvart i fire, kunne jeg se på uret over køkkenbordet.

Jeg åbnede skabet hvor Moster Isas forråd af urtete stod. Mange af dem drak vi bare fordi de smagte godt, men nogle havde også andre egenskaber. Måske kunne de endda få et hækkeløberhjerter til at falde til ro. Jeg havde langtfra styr på alle Moster Isas urteremedier endnu, men noget havde jeg da lært. Hvis jeg nu bare kunne finde ... Jeg studerede de sirlige etiketter på dåser og glas til jeg fik øje på de to jeg ledte efter.

Kamille og baldrian.

Jeg tændte for komfuret og satte kedlen over. Tit brugte Moster Isa bare brændekomfuret inde i stuen, men jeg kunne godt lide at der var en knap man kunne trykke på.

Gasflammerne flimrede blå og orange og slikkede kedlens bund, og det varede ikke længe før vandet i den begyndte at syde. Jeg hægtede et tekrus ned fra krogene henne ved vinduet, og det var da, da jeg egentlig var ved at vende mig væk igen, at jeg fik øje på noget der bevægede sig.

Ude i mørket. Et glimt, et glimt af lysende øjne med lodrette kattepupiller.

“Kat?” hviskede jeg stille.

Men det var ikke Kat, det vidste jeg lige så snart jeg havde sagt ordet. Der lød en dæmpet syngende hvæsen derudefra, næsten samme lyd som når to baggårdskatte udfordrer hinanden, bare på en eller anden måde ... større.

Jeg stod stille og lyttede. Vandet spilkogte nu, men kamilleteen måtte vente et øjeblik. Var det mon en eller anden vildkat der havde brug for hjælp?

Jeg stirrede ud i mørket, men kunne ikke se andet lige nu end mit eget spejlbillede. De gyldne øjne jeg havde set, var væk, men kattejammertonen var der stadig. Dyret – hvad det så end var for et – var der stadig.

Hvis jeg åbnede vinduet, ville jeg bedre kunne se og høre. Jeg løftede hasperne og skubbede vinduet op, og den kølige regnduftende forårsnatteluft slog mig i møde. Jeg lænede mig ind over køkkenbordet og prøvede på at se gennem mørket.

I samme nu kom en tyst gråbrun skygge svævende imod mig, et gult næb, fremstrakte lysebrune ben og grålige kløer. Jeg nåede kun lige at hæve armen så den store ugle kunne lande dér.

“Tu-Tu!”

Moster Isas vildven lagde hovedet på skrå og betragtede mig. Jeg var ikke sikker på om han var tilfreds eller utilfreds med det han så. Han var aldrig før kommet til mig på den måde, og bortset fra nogle enkelte gange hvor Moster Isa havde bedt mig om at holde ham (og ham om at lade sig holde), så havde jeg aldrig været så tæt på ham før. Han var stor – jeg havde efterhånden lært at han ikke bare var “en ugle”, men noget der hed en stor hornugle. Det betød at han var både sjælden og fredet – det tror jeg nu ikke han selv vidste – og selv om jeg ikke var decideret bange for ham, havde jeg alligevel en sund respekt for kløer, næb og baskende vinger. Han lugtede af regn og våde fjer og blod og havde sikkert taget livet af en eller anden stakkels mus i nat med de samme kraftige kløer som lige nu greb om mit håndled. Men han drejede sig forsigtigt, uden at kradse hul, og tudede sagte ud mod det mørke han lige var kommet fra.

Kattelyden derude holdt op. Jeg hørte noget rasle i krat-tet bag ved æbletræerne, og så blev der stille. Det var alt sammen ikke spor mærkeligere end så meget andet jeg havde oplevet i Moster Isas hus.

Bortset altså lige fra én ting.

Jeg forstod det hele. Jeg kunne mærke kattedyrets utålmodighed som en hvinen i nervebanerne, negl-mod-tavle-agtigt. Og jeg hørte Tu-Tus advarsel lige så tydeligt som hvis nogen havde råbt den over et højtaleranlæg:

Gå væk, kat. Du kommer for tidligt. Det er ikke nu.

“Clara. Har du lukket Tu-Tu ind?”

Jeg vendte mig forsigtigt for at uglen ikke skulle få overbalance.

“Åbenbart ...” sagde jeg.

Moster Isa stod i døren, i sin gamle slidte badekåbe der vist engang havde været rød, men nu nærmere var rosa.

“Han kan nok ikke rigtig finde ud af det,” sagde min moster. “Jeg plejer at lade soveværelsesvinduet stå åbent, men ...”

Men det var ikke nogen god ide lige i nat, for far og mor havde lånt soveværelset, og Moster Isa sov på sofaen i stuen.

“... din mor ville nok ikke synes det var sjovt at blive vækket af en våd ugle ...”

Tu-Tu rystede vingerne, så en byge af regnperler stod ud over os. Jeg kunne ikke lade være med at fnise.

“Nej, det ville hun nok ikke.”

“Men hvad med dig, Clara? Kunne du ikke sove?”

Jeg rystede på hovedet.

“Jeg havde en underlig drøm. Et mareridt, vel.”

Moster Isa hævdede øjenbrynene.

“Om et dyr?”

“Næh. Nej, der var vist ikke nogen dyr med. Hvorfor spørger du om det?”

“Du bliver jo tretten i morgen,” sagde hun. “Eller ... senere i dag. Det er en særlig fødselsdag for en vildheks, og nogle gange ...” Hun tøvede som om hun var nødt til at lede efter ordene. “... nogle gange kan det godt give nogle

specielle oplevelser med dyr, også i drømme. Men der var altså ingen dyr i din drøm?”

“Nej. Det var ... Jeg tror det var noget med ... Nej, jeg ved det egentlig ikke.”

Drømmen var falmet lige så stille mens vi stod der og snakkede. Detaljerne forsvandt. En eller anden havde været meget vred ... en eller anden havde været spærret inde ... en eller anden havde sagt noget med blod. Det var ikke sådan at jeg med vilje holdt noget hemmeligt, jeg kunne simpelthen ikke huske det særlig tydeligt lige da. Mit hjerte var faldet til ro og slog helt normalt, og jeg kvalte en gaben.

“Du ser ud som om du alligevel ikke har brug for det dér,” sagde Moster Isa og pegede på dåserne med kamille og baldrian.

“Næh,” sagde jeg. “Jeg tror faktisk bare jeg går op og lægger mig.”

Jeg holdt hånden lidt frem, og Tu-Tu lattede forsigtigt og fløj hen og satte sig på sin sædvanlige plads på Moster Isas ene skulder.

“Godnat igen, så,” sagde Moster Isa med et lille smil. Hun så på uret. “Teknisk set er det vel din fødselsdag nu, men jeg tror alligevel jeg venter med at sige tillykke til du vågner næste gang.”

Fødselsdag. Hvorfor var det at det ord gjorde mig mere urolig end glad? Tu-Tu så på mig med orangegyldne øjne og pudsede så næbbet i brystfjerene.

Det er ikke nu.

Hvad betød det? Havde Tu-Tu overhovedet “sagt” sådan, lige så højt og tydeligt som når Kat “talte” til mig? Eller var det bare noget jeg bildte mig ind fordi jeg var søvnig og havde fået sovet alt for lidt?

Jeg stillede tedåserne på plads i skabet og gik op på mit værelse. Trådte forsigtigt hen over Oscar, der stadig var helt tabt for omverdenen, smuttede ned i sengen og ind under min lune dyne. Få minutter senere sov jeg.

3 ⊕ En man er glad for at se

“Du er sørme god til dyr, Isa. Lidt af en hestehvisker, måske?” sagde min far. “Eller snarere en uglehvisker ... for det der er da vist en stor hornugle, er det ikke?”

“Øh, jo,” sagde Moster Isa med et lettere skyldbevidst blik i retning af min mor. “Jeg ... jeg sætter ham lige over i stalden, så han kan sove i fred.”

Mor strammede læberne lidt, men sagde ikke noget. Og Moster Isa gjorde sit bedste for at ligne et helt normalt menneske der bare var “god til dyr”. Jeg kunne se at hun helt havde glemt at Tu-Tu sad på hendes skulder, hun var jo så vant til det. Kat strakte sig og gned hovedet mod mit ben, og jeg fik en klar fornemmelse af at han lo ad os.

Far vidste ikke at Moster Isa var en vildheks. Han vidste ikke at *jeg* var det, eller i hvert fald var ved at lære at blive det. Og det var en del af Den Store Fødselsdagsaftale at vi ikke skulle tale om det.

Jeg havde nemlig været lumsk.

Der er ikke ret mange andre måder at sige det på. Jeg *ville* jo så gerne holde fødselsdag hos Moster Isa, så alle mine venner fra den vilde verden kunne være med. Og jeg vidste bare at mor ville sige nej hvis jeg spurgte direkte.

I stedet begyndte jeg at snakke en hel del om Moster Isa når jeg besøgte min far. Om det lille stenhus laaaaaangt ude i skoven, om engen og bækken og dyrene, om hesten Stjerne og hunden Tumpe og så videre. Om Kahla, som jeg havde

lært at kende dér (men jeg sagde ikke at hun var Moster Isas vildhekselærling), om den rare fru Pommerans som boede i nærheden (men jeg sagde altså heller ikke at hun var lige så dygtig en vildheks som Moster Isa).

Far og mor blev skilt for mange år siden, men de er stadig gode venner, og nogle gange spiser vi sammen eller går i biografen eller sådan noget. Især nu hvor far har skiftet job og er flyttet til byen, så der kun er et kvarter med bus imellem os. Det er rart at de ikke er uvenner. Og fordi de faktisk ses ganske tit nu, vidste jeg at det kun var et spørgsmål om tid før far begyndte at snakke med min mor om Moster Isa.

“Det lader til at Clara er ret glad for hende,” sagde han en søndag aften hvor han havde fulgt mig hjem og var blevet til aftensmad. “Hvorfor inviterer vi hende egentlig ikke til middag eller noget?”

“Hun bor så langt væk,” sagde mor. “Og det er jo svært for hende at tage fra alle dyrene.”

Det var vel det man kalder en hvid løgn. For det var rigtigt at det tog mange timer at komme ud til Moster Isa i bil – men Moster Isa kunne komme til os ad vildvejene, og så tog det kun et kvarters tid. Moster Isa brugte ganske vist kun vildvejene hvis hun syntes det var nødvendigt, og helt ufarligt var det heller ikke, selv for en erfaren vildheks som hende.

“Jamen, kan vi så ikke besøge hende?” sagde far. “Jeg vil gerne møde hende, når hun nu betyder så meget for Clara.”

Yes! Det var liiiiige præcis det jeg håbede ville ske. Et kort øjeblik så mor mest af alt ud som om hun havde opdaget at hun havde en levende frø i munden. Så smilede hun.

“Det kan vi da godt gøre en dag,” sagde hun. “Når vi begge to har tid.”

På mor-sprog betød det at det kunne vi godt glemme, det ville alligevel aldrig blive til noget. Men jeg lod som om jeg ikke forstod det.

“Skønt!” sagde jeg. “Ahj, det vil jeg altså *rigtig* gerne. Hvad med min fødselsdag? Jeg vil så gerne have Moster Isa med, og som du selv siger, det er jo lidt længe for hende at være væk fra dyrene hvis det skal være her ...”

Mor sendte mig et blik tværs over middagsbordet. Et blik som sagde jeg-ved-godt-hvad-du-er-ude-på.

“Vi kan jo ikke bare invitere os selv ...” begyndte hun.

“Jamen, Moster Isa har faktisk selv tilbudt det ...” sagde jeg.

“Har hun det?” sagde far. “Det var da sødt af hende.”

Mor fik igen det dér frø-i-munden udtryk i hovedet.

“Jeg er ikke sikker på jeg synes det er en god ide ...” sagde hun.

“Milla ...” Min far lagde sin hånd oven på den hånd hun holdt sin gaffel i. Det så lidt ud som om han prøvede på at forhindre hende i at stikke nogen med den, men det var vist kærligt ment. “Clara er jo ikke noget barn mere. Måske er det på tide at hun selv får lov at bestemme hvordan hun vil holde sin fødselsdag.”

Yes, yes, yes. Far, jeg elsker dig. Det var lige før jeg sang

indvendig, men jeg var meget omhyggelig med ikke at se triumferende ud.

“Det behøver ikke være det store vilde,” sagde jeg og så på mor og håbede hun forstod hvad jeg mente. “Bare stille og roligt og helt normalt ...”

“Hos Moster Isa?” sagde mor skeptisk. “Jeg ved ikke lige hvor normalt det bliver ...”

“Alting behøver jo ikke være så traditionelt,” sagde far. “Jeg glæder mig til at møde din søster. Det er da egentlig også sært at vi aldrig har truffet hinanden før ...”

“Isa og jeg har ikke haft så meget med hinanden at gøre efter at vi blev voksne,” sagde mor og sukede dybt. Så dybt at jeg vidste hun havde givet sig. Jeg havde vundet. Men betingelserne var også ret klare allerede fra starten: Ingen vildheksenumre, i det hele taget ikke noget der var alt for mærkeligt, og far måtte ikke finde ud af præcis *hvor* unormal Moster Isa i virkeligheden var. Det betød at Ingentingen måtte rykke over i værkstedet og love ikke at stikke næsen frem mens far var i nærheden, og det var faktisk ret synd for Ingentingen som *elskede* selskab og gaver og kager og den slags, men ingen der så Ingentingens pjuskede gråbrune fuglekrop og bedrøvelige lille pigeansigt kunne tro at der var noget som helst normalt ved *det*.

Et stik af dårlig samvittighed fik mig til at rejse mig op.

“Jeg skal nok gå over med Tu-Tu,” sagde jeg.

“Tak skal du have,” sagde Moster Isa. “Og tag du bare et par boller med til ... øh, Stjerne og gederne.”

Jeg nikkede og hapsede et par nysmurte nybagte boller fra fadet – ikke til Stjerne, selv om Stjerne var en sød lille hest, men til Ingentingen. Moster Isa lirkede Tu-Tu over på min skulder. Far betragtede både os og uglen med et interesseret blik.

“Jeg kan godt se hvorfor Clara kan lide at være her,” sagde han. “Det er sørme ikke alle steder man får lov at blive gode venner med en hornugle. Og hun har jo altid været så glad for dyr. Ikke, skat?”

“Jo. Jeg kan ... rigtig godt lide dyr.”

“Mere kaffe?” spurgte mor. “Du kommer tilbage med det samme, ikke, Clara-mus? Vi skal jo også snart synge fødselsdagssang.”

Ingentingen sad på en halmballe og snøftede. Det var sikkert fordi her var lidt støvet og det ikke var helt godt for hendes allergi, men også fordi hun var ked af det. Rigtig ked af det, faktisk.

“Jeg har taget boller med til dig,” sagde jeg for at muntre hende lidt op.

Hun svarede ikke.

“Kom nu,” lokkede jeg. “De er nybagte. De er faktisk lune endnu.”

Hun drejede hovedet og så på mig med blanke øjne. Hendes øjenlåg var tykke og hævede, og tårerne lavede et fedtet spor ned over kinderne og ned på de grå brystfjer. Hun nøs.

“Tillykke med fødselsdagen,” sagde hun trist.

“Tak,” sagde jeg og prøvede at lade som ingenting. Det kunne jo ikke være anderledes. Hvis far fik øje på hende – nej, det var ikke til at overskue.

Jeg satte tallerknen ved siden af hende.

“Jeg bliver nødt til at gå over i huset igen,” sagde jeg. “De venter på mig.”

“Ja,” sagde Ingenting. “Det gør de vel. Alle dine venner.” Hendes næse var ved at stoppe til – når hun sagde “venner” lød det næsten som “vedder”.

“De er nu ikke alle sammen kommet endnu.”

“Er de ikke? Men det gør de nok. Alle dem du kan lide.”

Jeg kunne ikke lade være med at blive en lille smule irriteret selv om jeg selvfølgelig også havde ondt af hende.

“Hør nu her,” sagde jeg. “Jeg er ked af du ikke kan være med. Det er jeg virkelig.”

Hun snøftede bare – et langtrukket snøvlende snøft. Det var først da jeg var på vej ud ad stalddøren at hun sagde det hun sikkert havde tænkt på hele tiden:

“Du sagde engang til mig at en ven er en man er glad for at se,” snøftede hun. “Nu er der ikke nogen der må se mig. Betyder det at du ikke er min ven mere?”

“Nej. Selvfølgelig er du min ven!”

Hun nøs igen, og en lille grå-brun fjer dryssede ned på staldgulvet fra den ene vinge.

“Det føles ikke sådan ...” sagde hun så.